

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. M., nar. X,
bytem X,
doručovací adresa: X,

zastoupený JUDr. Karlem Seidlem, advokátem,
sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, IČ 00551023,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha,

o DNB - o žalobě ze dne 28.7.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2023 č.j.
MPSV-2023/142354-915,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7.7.2023 č.j. MPSV-2023/142354-915 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.122,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Karla Seidla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo

zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Karlových Varech, ze dne 08.06.2023, č. j. 43709/2023/KVA, kterým byla žalobci odejmuta dávka doplatek na bydlení ode dne 01.08.2019.

2. Žalobce v žalobě namítal, že přístup správních orgánů ve věci se od rozhodnutí správního soudu v roce 2022 nezměnil. Žalobce je osoba dlouhodobě bez jakýchkoliv příjmů a byl v minulosti

odkázán na příjmy z dávek hmotné nouze, které mu byly do poloviny roku 2019 v podobě příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení vypláceny karlovarským úřadem práce. Dále mu

byl přiznán invalidní důchod druhého stupně, leč pro nesplnění dostatečné doby pojištění důchod vyplácen není. V současné době žije jako bezdomovec a občasně je mu dovoleno přespát a umýt se u známých, kteří mu též darují nějaké jídlo. Stálé bydlení žádné nemá. Nemá ani žádný majetek, vyjma zbylého osobního oblečení. Nemá již ani mobilní telefon, jelikož nemá na jeho provoz. V důsledku odebrání dávek se musel navíc zadlužit u známých, aby nemusel zůstat na ulici, což se stejně nakonec stalo – takto vytvořeným dluhem si financoval nájemní bydlení na přelomu let 2019/2020, se kterým byly spojeny odebrané dávky hmotné nouze. Toto činil z důvodu, že reálně doufal, že v rámci správních řízení mu budou dávky hmotné nouze nakonec vypláceny – to se nestalo. Správní orgán přestal vyplácet dávky hmotné nouze od srpna 2019 s tím, že neustále hledá nějaký formální nedostatek při plnění stanovování dalších a dalších povinností s tím, že ve finální fázi řízení šlo o nesplnění výzvy z přelomu dubna a května 2020. Žalobce měl za to, že výzvu neporušil, a správní orgán vybočil (nutno říci opětovně) z mezí svých kompetencí. Nyní se již správní orgány snaží své protiprávní jednání petrifikovat tautologickým opakováním toho samého a uvádí, že jediným a dle nich zcela banálním důvodem odejmutí dávek byla nespolutpráve ve věci nekonání místního šetření.

3. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že jde o věc, která již jednou byla řešena Krajským soudem v Plzni, který rozhodl rozsudkem ze dne 27.7.2022 č.j. 16 Ad 91/2020 - 137 tak, že předchozí rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2020/180858-915 ze dne 8.9.2020 (ohledně dávek doplatek na bydlení) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to zejména pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí i jiné vady řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí správní soud uvedl, že není zřejmé, na základě jakých ustanovení zákona žalovaný v původním rozhodnutí rozhodoval, protože to v jeho předchozím rozhodnutí není jasně vyjádřeno, a není ani zřejmé, proč byla dávka odejmuta právě od srpna 2009 (neohlášená neúspěšná sociální šetření proběhla již v dubnu a květnu 2019, žalobce byl v srpnu 2019 vyzván k prokázání nároku na srpen 2019, a proto není zřejmé, na základě jaké skutečnosti právě z července 2019 byly odejmuty dávky od srpna 2019, popřípadě proč je rozhodným měsícem červenec a dávka nebyla odejmuta od května, června nebo září téhož roku). Závěrem správní soud uložil žalovanému, aby v odůvodnění svého rozhodnutí jednoznačně vysvětlil, na základě jakých konkrétních skutečností a jakých konkrétních právních pravidel (včetně označení odpovídajících zákonných ustanovení) věc skutečně posoudil.
4. Podle žalobce žalovaný (i ÚP) takto v dalších fázích správního řízení nepostupoval, protože ani z dalších rozhodnutí žalovaného (či ÚP) není zřejmé, na základě čeho (věcně jakého konkrétního důvodu a právně jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právního důvodu) dospěl k závěru, že se odnímá dávka doplatek na bydlení od 1.8.2019. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí jednoznačně neodkázal na

konkrétní ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého bylo rozhodováno (a jaká konkrétní zákonná povinnost byla porušena), kdy jen uvedl, že žalobce neuposlechl žádnou z výzev správního orgánu a nesplnil povinnost stanovenou výzvou (není jasné jakou), neposkytl součinnost a neumožnil správnímu orgánu provést místní šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku (není jasné jakým jednáním - kdy, kde, jak apod.).

5. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí ÚP, doplatek na bydlení byl odejmut z důvodu, kdy podle názoru ÚP bez provedení šetření v místě nebylo bez pochyb prokázáno (vznikly pochybnosti o místě skutečného bydliště), že žadatel předmětný byt užívá a rozpor do věci přineslo i následné vyjádření policejního orgánu a další uvedená zjištění. Totéž odůvodnění se nachází i v potvrzovacím rozhodnutí žalovaného. Tím, že byla odejmuta dávka doplatek na bydlení bez náležitého dokazování (žalovanému stačilo jen konstatování, že se nepodařilo podmínky pro další trvání nároku, které je povinen prokazovat správní orgán, prokázat, a je proto možné rozhodnout o odejmutí dávky, což je ve sféře správního práva a správního řízení nepřipustné), byla ze strany žalovaného porušena zásada správního řízení dle §3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalobce nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo provedeno řádné dokazování v potřebném rozsahu, pokud je v tomto konkrétním případě povinností správního orgánu provést dokazování v potřebném rozsahu (ohledně trvání podmínek na přiznání dávky), nelze závěr učinit na obecném konstatování, že se něco nepodařilo prokázat, nehovoře o tom, že uložení „sankce“ v podobě odejmutí dávky musí být řádně odůvodněno s odkazem na konkrétní důkazy a z nich vyvozené skutkové a právní závěry, k čemuž v posuzovaném případě opětovně nedošlo (není zřejmé, co konkrétně žalobce porušil a o jakou povinnost podle jakého ustanovení zákona jde a jakým konkrétním jednáním k tomuto porušení došlo).
6. Žalobce je osobou invalidní ve II. stupni invalidity a osobou vedenou v evidenci uchazečů o zaměstnání bez jakýchkoliv započitatelných příjmů. Doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí byly přiznány a vypláceny od 2.3.2015, kdy žalobce podle názoru žalovaného splnil zákonné předpoklady pro jejich přiznání a vyplácení, resp. podmínky pro jejich přiznání správnímu orgánu řádně doložil.
7. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že nezpochybňuje oprávnění správního orgánu a jeho pracovníků ve smyslu §63 odst. 1 citovaného zákona, tj. zejména vstupovat do obydlí po udělení souhlasu s cílem provádět sociální šetření, popřípadě šetření na místě, stejně jako mé povinnosti dle §49 stejného zákona, tj. zejména osvědčit rozhodné skutečnosti pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu, na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav, oznamovat změny ve skutečnostech týkajících se dávek, vyhovět výzvám správního orgánu, a to ve lhůtě 8 dnů od doručení výzvy, a pokud nějaká z povinností není splněna, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta (viz §49 odst. 5 zákona). Pokud žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že nebyl bez pochybností prokázán nárok na dávku, pak takový postup a závěr neodpovídá zákonnému znění; rozhodnutí není zřejmé, co konkrétně a jakým jednáním žalobce porušil včetně uvedení důvodu pro postup (odejmutí dávky) dle zákonného ustanovení, jak bylo již dříve vytýkáno žalovanému ze

strany správního soudu.

8. Předpoklady pro přiznání a vyplacení dávky v hmotné nouzi v době, kdy o nich bylo rozhodováno, byly splněny a správnímu orgánu prokázány s tím, že min. do 15.5.2020 nedošlo k žádné změně, kterou by byl povinen žalobce podle svého názoru správnímu orgánu oznamovat. Pokud proto žalovaný chtěl dávku odejmout, musel vést dokazování, což nevedl, nehovořel o tom, že k odejmutí dávky bylo nutné rozhodovat na základě nepochybných závěrů zjištěných v dokazování dle §3 správního řádu, a nikoliv na základě závěru, že „nebyl bez pochybností prokázán nárok na dávku“. Podle žalobce žalovaný nesplnil svou povinnost důkazní povinnost prokázat porušení zákona v důsledku např. porušení povinnosti oznámit změnu okolností, které by měly vliv pro další trvání či vyplacení dávky hmotné nouze. Pokud žalovanému stačily pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí jen pochybnosti, pak jednak nesplnil svou důkazní povinnost ve vztahu k porušení povinnosti ze strany žalobce a jednak takový důvod není podle zákona spojen s následkem ve formě odejmutí dávky (ta může být odejmuta jen v případě porušení některé ze zákonem výslovně uvedené povinnosti, což se podle názoru žalovaného nestalo).
9. Žalobou napadené rozhodnutí je tak podle žalobce nezákonné, neboť odnímá dávku v hmotné nouzi, a to z důvodu, se kterým zákon tento následek nespojuje. Je pravdou, že v případě žádosti o dávku je povinností a odpovědností žadatele o dávku předpoklady pro vznik nároku na dávky prokázat, nicméně v případě jejich odnímání je povinností správního orgánu prokázat jejich příjemci porušení zákonné povinnosti, s nímž je spojeno jejich odejmutí, a to se v posuzovaném případě nestalo.
10. Žalobce tvrdil, že na každou výzvu správního orgánu vždy řádně a včas reagoval, když např. na každý případ zamýšleného místního šetření uváděný v rozhodnutí žalovaného správnímu orgánu nejpozději v zákonné 8-denní lhůtě předložil zprávu lékaře prokazující, že se místního šetření nemohl s ohledem na svůj zdravotní stav nebo návštěvu u lékaře osobně zúčastnit. Neproběhla-li proto v posuzovaných případech místní šetření, stalo se tak ze zdravotních důvodů, které žalobce správnímu orgánu následně doložil, tj. nedošlo opětovně k žádnému porušení některé z povinností dle §49 zákona.
11. Ke zprávě Policie ČR vypracované na základě žádosti ÚP ze dne 6.11.2019 žalobce uvádí, že skutečnosti v ní uváděné nejsou pravdivé, a zajímalo by ho, jaké konkrétní kroky Policie ČR udělala, pokud dospěla k závěru, že se v místě svého bydliště nezdržuje žalobce od roku 2016-2017, což samozřejmě není pravda, jak sám žalovaný konstatuje, že sociální šetření dne 28.7.2016 proběhlo v pořádku, tj. musel se žalobce v místě bydliště zdržovat). Žalobce tvrdí, že se v místě bydliště zdržoval. Součástí spisu je i vyjádření pronajímatelky bytu ze dne 23.10.2019, která potvrzuje, že i v roce 2019 žalobce dotčený byt užíval. Pokud je ve spisech založen záznam ze dne 25.9.2019, podle kterého měl proběhnout telefonický hovor mezi pracovníci ÚP a jmenovanou pronajímatelkou bytu, pak jeho obsah není podle žalobce pravdivý, o čemž svědčí shora uvedené vyjádření pronajímatelky ze dne 23.10.2019, která vylučuje, že by někdy ÚP sdělila v té době, že nájemní vztah mezi ní a žalobcem skončil; vycházel-li proto správní orgán z obsahu této nepravdivé listiny, postupoval nesprávně, kdy součástí spisu je i žalobcovo trestní oznámení na jmenovanou pracovníci ÚP.
12. Ostatně zákon č. 111/2006 Sb. v případě možnosti odejmutí dávek používá slovo „může“, tj. správní orgán vždy musí zvážit okolnosti případu a závažnost porušení povinnosti, neboť nikoliv každé porušení povinnosti má vést bez dalšího k odejmutí dávky. V žádném z napadených rozhodnutí žalobce nezaznamenal, že by správní orgán jakoukoliv podobnou

úvahu a hodnocení provedl a zdůvodnil, proč právě v jeho případě přistoupil k odejmutí dávek. Proto i v tomto směru jsou rozhodnutí nepřezkoumatelná.

13. K věci dále žalobce uvedl, že pokud žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí, že dávka je odnímána na základě skutečností zjištěných v měsíci červenci 2019 od měsíce srpna 2019 a dále odkázal na údajné podrobné odůvodnění tohoto postupu v rozhodnutí ÚP, pak v rozhodnutí ÚP taková podrobná argumentace obsažena není, kdy rozhodnutí ÚP se zabývá zejména skutečnostmi v roce 2020; jinak řečeno, stále není jasné, co konkrétně žalobce porušil a proč je dávka odnímána od srpna 2019, ale v rozhodnutí je řešena údajná nesoučinnost jeho osoby v roce 2020.
14. Podle žalobce také nebylo zřejmé, co zamýšlí ÚP jako správní orgán prvního stupně svými výzvami zjistit, a tak se správní orgán nechoval v průběhu správního řízení v souladu s principy správního řízení dle §2 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, tj. uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká a možnost zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, a dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
15. Správní orgán nedbal podle žalobce ani zásady, že dávky hmotné nouze mají (mohou) zabránit sociálnímu vyloučení, a jednal v duchu opačném, tj. zamezit přístupu k dávkám hmotné nouze za jakoukoliv cenu, tj. nachytat osobou v tíživé situaci na nesplnění obtížně splnitelné či nesplnitelné formální povinnosti.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že Úřad práce České republiky - krajská pobočka v Karlových Varech, kontaktní pracoviště Karlovy Vary (dále jen „Úřad práce“) v rozhodnutí ze dne 08. 06. 2023, č. j. 43709/2023/KVA, na straně 2. uvedl: „Na základě těchto neúspěšných pokusů byla žadateli dne 31. 07. 2019 zaslána výzva s termínem šetření v místě dne 06. 08. 2019, ve které byl řádně poučen o možných důsledcích při znemožnění šetření v místě v souladu s § 63 odst. 2 zákona 6. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi a dále byl i poučen, že v souladu s § 49 odst. 5 téhož zákona může být výplata dávky zastavena, dávka snížena nebo odejmuta.“ Konkretizace důvodů, pro které byla dávka příspěvek na živobytí odejmuta od měsíce srpna 2019, je dále uvedena na straně 8. rozhodnutí Úřadu práce. Do doby zaslání výzvy byly v místě hlášeného bydliště provedeny pokusy neohlášená šetření v místě. Pokud je proveden pokus o neohlášené šetření v místě a osoba není doma zastižena, nelze na tento fakt navázat žádnou sankcí při postupu dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PHN“). Pro možné navázání dalších správních úkonů proto byla zaslána žalobci výzva ze dne 31. 07. 2019, č. j. 58715/2019/KVA. Termín šetření byl stanoven na den 06. 08. 2019. Tedy až po řádném poučení účastníka řízení ohledně možných následků bylo možné vyvodit zákonem předvídané sankce, v daném případě odejmutí dávky. Žalovaný se domnívá, vzhledem k výše uvedenému, že jak v rozhodnutí žalované, tak v rozhodnutí Úřadu práce je dostatečně vysvětlen důvod odejmutí dávky doplatek na bydlení k měsíci srpnu 2019. Částečná změna rozhodnutí ze strany žalovaného, která měla být pro žalobce překvapivá, byla napravena tím, že Úřad práce vydal vyrozumění účastníka správního řízení ze dne 31. 01. 2023, č. j. 9091/2023/KVA, které žalobce převzal dne 09. 02. 2023, a kterým mu bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Jak část výroková,

tak část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje jak ustanovení § 49 zákona o PHN (povinnosti a odpovědnost žadatele, příjemce dávky a osoby společně posuzované), tak ustanovení § 63 zákona o PHN (povinnosti a oprávnění orgánů pomoci v hmotné nouzi).
..

17. K tvrzení o porušení ustanovení § 3 správního řádu žalovaný konstatuje, že právě za účelem prokázání stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, mělo sloužit provedení šetření v místě, které žalobce označoval za své bydliště. Právě žalobce byl osobou, která neumožnila provedení tohoto šetření, tedy neumožnila prokázat stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce tedy neumožnil Úřadu práce prokázat stav věci, tzn. neumožnil prokázat, že místo je skutečným bydlištěm žalobce a v důsledku neumožnil vyhodnotit skutečný stav věci pro stanovení nároku a výše dávky příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. S takovým jednáním pak zákon spojuje možný sankční postih. Skutečnosti uvedené ve zprávě Policie ČR vypracované na základě žádosti Úřadu práce ze dne 06. 11. 2019 si nedovoluje žalovaná považovat za nepravdivé. Záznam ze dne 25. 09. 2019 mezi pracovníci Úřadu práce a pronájemkyní bytu není součástí odůvodnění rozhodnutí odejmout dávku příspěvek na živobytí od měsíce srpna 2019.
18. Žalobce sděluje, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná i z důvodu, že nebyla provedena správní úvaha, vyhodnocení „může“ odejmout dávku. Žalovaný konstatuje, že již ze samotného faktu, že od měsíce srpna 2019 nebyly opakující se dávky pomoci v hmotné nouzi vypláceny, bylo zřejmé, že pokud nedojde k ověření skutečného bydliště žalobce, budou v konečném důsledku dávky odejmuty. Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním (tedy fakticky s celým správním spisem) žalobce převzal naposledy 25. 5. 2023.
19. Žalobu soud shledal důvodnou
20. Soud shledal napadené rozhodnutí opětovně nepřezkoumatelným, stále není úplně jasný ani právní, ani skutkový důvod pro sankci odejmutí dávky, která byla žalobci uložena. Toto správní řízení je v podstatě ukládání sankce, odejmutí dávky má sankční povahu, a proto je nutné nejprve přesně popsat skutek, tj. vymezit skutkovou podstatu, a následně tomuto skutku přiřadit i právní hodnocení, tj. uvést, jaká konkrétní povinnost podle kterého zákonného ustanovení byla žalobcem porušena a jakým jednáním. To vše by mělo být obsaženo již ve výroku rozhodnutí o odejmutí dávky. Takto je nutno postupovat v oblasti správního trestání. Těmto požadavkům správní orgány v dané věci jednoznačně nevyhověly. Pouhý odkaz ve výroku prvostupňového rozhodnutí na 2 různá hmotně právní ustanovení § 49 a § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi je zcela nedostačující a nesrozumitelný.
21. Ve vyjádření k žalobě bylo žalovaným uvedeno, že z napadeného rozhodnutí je vše jednoznačně seznatelné, že se jedná o nevyhovění výzvy, která byla žalobci doručena za účelem šetření 6. 8. 2019, tedy v srpnu, neboť údajně je to první výzva, která obsahuje poučení o možnosti odejmout dávky. Toto má být jednoznačně jasné z napadeného rozhodnutí, ale na straně č. 19 napadeného rozhodnutí je napsáno: „Na základě skutečností zjištěných v měsíci červenci roku 2019 je možné odejmout dávku od měsíce srpna 2019 – to jsou zjevné rozpory. V měsíci červenci 2019 se konalo pouze předem neohlášené nezastižení žalobce. Toto samo o sobě svědčí pro závěr, že si správní orgány dosud neujasnily, co konkrétně žalobci vytkly a za které konkrétní jednání má být podle nich postižen odejmutím dávky.“
22. Rovněž z obou správních rozhodnutí není vůbec jasné, ke kterému okamžiku považují

správní orgány za prokázané, že jim žalobce neumožnil vstup do obydlí. Žalobci byla doručována mimo jiné srpnová výzva z roku 2019, ale žalobce se omluvil následně ze zdravotních důvodů, jejichž neakceptování ze správních rozhodnutí nevyplývá, naopak správní orgány jednaly tak, jakoby tuto omluvu přijaly a zasílaly nové výzvy a termíny k dalšímu šetření.

23. To vše samozřejmě platí pouze za předpokladu, že žalobci je primárně správními orgány přičítáno porušení povinnosti podle § 63 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pokud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydlí, znemožní provedení sociálního šetření, popřípadě šetření v místě, k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše. Jak již bylo výše zdůrazněno, že se jedná o porušení právě této povinnosti, rovněž není ze správních rozhodnutí dosud jednoznačně zřejmé.
24. Jde o to, že správní orgány jsou povinny žalobci prokázat, že naplněním určité skutkové podstaty porušil určitou právní povinnost. Ve správním rozhodnutí tak musí být konkrétně uvedeno, v čem spočívalo nedání souhlasu, či znemožnění provedení sociálního šetření. Pokud byla žalobcem předkládána lékařská zpráva, i tato musí být jako důkaz správními orgány z hlediska své věrohodnosti vyhodnocena, tj. na kolik se jeví důvodná a zda ji správní orgán akceptoval. Dle názoru soudu pravděpodobně správními orgány akceptovaná byla, neboť správní orgány po ní činily mnoho dalších pokusů o místní šetření. Žalobce vždy na toto stejným i jiným způsobem reagoval, což rovněž musí správní orgány zhodnotit z hlediska přijatelnosti důvodů.
25. Teprve po jednoznačném vyhodnocení a závěru, že některá z omluv žalobce není důvodná a akceptovaná správním orgánem lze dospět k závěru, že žalobce znemožnil místní šetření.
26. Pokud jde o v prvostupňovém rozhodnutí rovněž uvedené ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., jedná se v podstatě jen odkaz na jiná ustanovení, nikoli stanovení konkrétní povinnosti žalobci, kterou by mohl porušit.
27. Důvodnou shledal soud i žalobní námitku, podle níž v případě prokázaného porušení povinnosti žalobcem správní orgán dávku odejmout „může“, což také znamená, že nemusí, a je zde prostor pro správní uvážení správního orgánu, které je nutné řádně odůvodnit. Správní orgány jsou v takové situaci povinny srozumitelně vyložit, proč v daném případě bylo nezbytné postupovat vůči žalobci takto přísně, přímo odejmutím dávky v hmotné nouzi, a to s ohledem na charakter a míru případně porušených zákonných ust. i na následky spojené s odejmutím (všech) příspěvků na bydlení osobě bez jakýchkoli příjmů s přiznaným II. stupněm invalidity.
28. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci úspěch, byla přiznána náhrada v celkové výši 7.122,-Kč, a to za náklady právního zastoupení sestávající z odměny za 3 úkony právní služby á 1.000,-Kč, 3 režijní paušály á 300,-Kč, náhradu za promeškaný čas cestou z Karlových Varů k jednání v Plzni a zpět za 600,-Kč, jízdné ve výši 1.386,-Kč, to vše navýšené o 21% DPH. Prostor pro trojnásobné zvýšení odměny zástupce soud neshledal, neboť se jednalo o opakovanou žalobu s obdobnou

argumentací, jaká již byla v případě žalobce jednou zdejším soudem projednávána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. listopadu 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně